

jeg troer at kunne stole paa, at den høitærede Minister tiltræder vore Vædringsforslag.

Formanden: Jeg maa gjentage, at de Vædringsforslag, som ere stillede af de 6 ærede Landstingsmænd, ikke nu foreligge til Forhandling.

Finantsministeren: Hvis den ærede Formand tillader det, saa er det paa den anden Side umuligt at vide, om man skal stemme for Udvalgets nye § 1 eller ikke, naar man ikke opfatter den almindelige Charakter af de Vædringsforslag, som ere stillede af 6 andre Medlemmer; thi, hvis det Forslag, som er stillet af Udvalget til § 1 antages, saa falder derved af sig selv de 6 Medlemmers samtlige Vædringsforslag.

Formanden: Det er ganske vist, at det kan have Indflydelse paa, hvorvidt man vil gaae ind paa Udvalgets Forslag, hvad Betydning man tillægger de Vædringsforslag, som ere stillede af de 6 Medlemmer, men Betydningen af disse Forslag maa naturligtvis ethvert af de ærede Medlemmer selv have gjort sig bekendt med isorveien, og derefter rette deres Afstemning. Sagen kan dog vissefællig ikke stilles til Forhandling og Afgjørelse paa anden Maade, end at først Udvalgets 1ste Forslag til § 1 bringes under Forhandling og Afstemning, idet det er at betragte som et Vædringsforslag til hele Lovforslaget, og altsaa maa afgjøres, førend man kan gaae ind paa at behandle Lovforslagets enkelte Paragrapher. Antages dette Udvalgets Forslag, saa vil Lovudkastet naturligtvis aldeles bortfalde tilligemed alle de Vædringer, som de 6 ærede Medlemmer have foreslaaet i dets enkelte Paragrapher; antages det derimod ikke, saa gaaer man tilbage til Forhandlingen over Lovudkastet, og i Forbindelse dermed de Vædringsforslag, som ere stillede af de 6 Medlemmer.

Ordføreren: Forsaavidt min ærede Raaboes (Wierrings) Vædring indeholder en Væbreidelse mod Udvalget for ikke at have confereret med den høitagtede Finantsminister, da er denne forsaaavidt uforkyldt, som jeg som Ordfører har spurgt den høitagtede Finantsminister, om en saadan Conference af ham attraaedes, og da dertil blev svaret, at, naar Udvalget ikke vilde frasaalde sit Forslag om De-

lingen af Colonialtraadet, saaledes at der blev et for St. Croix og et for St. Thomas og St. Jan, vilde en Conference ikke kunne nytte, efterfom jeg kjendte Udvalgets Mening, at det ikke vilde frasaalde denne Indstilling. Det er Noget, som den høitagtede Finantsminister vist vil erkjende, og altsaa er den Væbreidelse, som er stillet til Udvalget, i den Henseende uforstjent. Det maa være en Misforstaaelse af mine Vædringer, naar min ærede Nabo har troet, at jeg skulde have brugt en saadan Vædring, som indeholdt, at den høitagtede Finantsminister ikke skulde kunne gaae ind paa de Vædringsforslag, der ere stillede af de 6 ærede Medlemmer, fordi disse Vædringsforslag gif videre, end hvad Regjeringen i sit Udcast havde bragt i Forslag. Jeg troede at have udtrykt mig tydeligt derhen, at Marsagen, hvorfor Udvalget ikke kunde ansee disse Vædringsforslag for at indeholde, hvad den havde bragt i Forslag, var begrundet deri, at disse Vædringsforslag gif, med Hensyn til Udvidelsen af den lovgivende Myndighed — jeg tør jo ikke inklade mig paa Realiteten af Vædringsforslagene — videre, end Regjeringen var gaaet. Dette vil det ærede Thing let kunne overbevise sig om, idet Udvalget, paa Grund af de Conflicter, som gjennem Lovgivningsmagtens forskjellige Dele vilde fremstaae, har maattet fraraade, at Lovforslaget skulde komme under Forhandling af Rigsdagen, hvilket derimod ifølge Regjeringsudkastet vilde komme under Behandling af Rigsdagen, og er det i denne Henseende, at Vædringsforslaget er gaaet endnu videre end Regjeringens Lovudcast.

Vesefællig: Naar den meget ærede Finantsminister har yttret sig mod det af Udvalget stillede Vædringsforslag, fordi det indeholdt en Væmyndigelse til at indkalde en Forsamling, hvilken Væmyndigelse ikke var nødvendig, og at derfor det hele Forslag ikke hensigtsmæssigt kunde antages, saa vil jeg dog henseende paa Dmærksomheden paa, at en af de Dmstændigheder, som har havt en saa vigtig Indflydelse paa Bedømmelsen af det forelagte Forslag til en Coloniallov, er, at den Forsamling, som var indkaldt i Vestindien, var indkaldt efter en Valglov, som efter Udvalgets Mening